

Какъ мѣниста изъ рѣцѣ момински,
По далечны краища чѣжински,
Нека никой да нь ма помане

Само ты, о селнице любезно,
Катъ си съ за честь заселило
Сквирай сичко что ти е полезно,
И не стой какво-то си было.

Отъ умъ обширенъ съ дѣхъ си ты дарено
И разбирашъ что е злато что сребро:
Знашъ че нищо не е отредено
Избери кое-то видишъ по-добро.

Что са гвижешъ ты заполъж чѣжда
Кога твой-та не е настанена?
Знашъ ли пролѣтъ кой травы разкѣжда?
Зелениль са трава осланена? . . .

.

